

„Já vím,“ zasmál se mistr Kondelík, „tetička se chce postit na zítřek. Ale podíváte se všichni, jaké jsem vybral mený.“

„No?“ vyzvíдалa Katynka.

„I nic nepovím!“ škádlil mistr. „Zejtra uvidíš! Nóbl to bude. Kuvér za tři zlatky.“

„Ale Kondelíku!“ kárala panička. „To se neříká!“

„Proč by se neříkalo,“ bránil se Kondelík. „Co na tom? To je rodinná záležitost, to se může říci. A pojíte si.“

„Je to dítě,“ usmívala se paní Kondelíková. „Ani mně neřekl, co vybral. A přece si mohu pomyslit: polévku, rybu, nějakou drůbež, pečení — no, jaké zázraky!“

„Ale maminka to přece ví,“ šeptala Pepička Vejvarovi do ucha. „Šla se tam zeptat, aby tatínek něco nevyvedl. Ale bylo všechno dobře.“

„Co tam šuškáš Vejvarovi, žábo?“ volal mistr.

„I nic, tatínku. Hubuji ho, že mně přinesl takovou nádhernou kytici,“ lhala Pepička.

„Však jste k ní ještě ani nepřivoněla,“ vyčítal jí potichu Vejvara.

„Já pak ne!“ bránila se Pepička. „Hned jak jste mi ji dal. A pak nebylo času.“

„A nepodívala jste se na ni,“ stejně vyčítavě mluvil Vejvara.

„Pořád se na ni dívám!“ tvrdila Pepička.

Paní Kondelíková pohlížela na snoubence, nevědouc, oč běží.

„Podívej se, maminko,“ žalovala Pepička škádlivě, „už mě Vejvara hubuje. Už dnes!“

„Ale Pepinko!“ žadonil Vejvara a tiskl dívce ruku pod stolem. „Vy jste zlá!“

A nakloniv se jí k uchu šeptal:

„Je v ní něco.“

Pepička vyletěla, chopila se kytice a pozorně ji prohlížela. Opravdu — tu v kytici je něco skryto. Opatrně rozhrnula květy a vytáhla z drátěného pletiva malé pouzdro z bílého aksamitu.

Ruce se jí trásly, když je otvírala. Tu na bílém atlase spo-

čívala krásná jehlice náhrdelní vejčitého tvaru. Byla to drobnoučká, malovaná podobizna Vejvarova, vroubená řadou perliček a dvěma řadami krásných granátů.

Pepička se dívala na dárek všechna zanícena. Paní Kondelíková vstávala, ale dříve tu byla teta Katynka a chápala se šperku. Byl to Vejvarův svatební dar.

„Františku, Františku,“ šeptala Pepička. „Taková skvostná věc! Vy mě zahanbujete!“

„Srděčko milé, jen líbí-li se vám to!“ odpovídal Vejvara tiskna ruce dívčiny a nakláníje se k ní. A vtom co ostatní prohlíželi jehlici, ulpěla náhle ústa Vejvarova na červených rtech Pepiččiných.

„Ouraz!“ vykřikl mistr Kondelík, a hlavy snoubenců se rozletěly.

„Co se stalo?“ vyhrkla paní Kondelíková.

„Vejvara něco spolkl!“ volal mistr Kondelík.

„Ježíšmarjá, copak?“ ulekla se tetička Urbanová.

Mistr vypukl v rozpustilý řehot a milenci seděli tu zčervenali po uši, hledíce pod stůl. Paní Kondelíkové vcházelo světlo.

„Ale jsi ty pošetilec, Kondelíku! Pode mnou se až nohy třesou!“ plísnila manželka.

„No vidíš, Vejvara se taky ulekl. Ale už to přešlo. A teď mi to taky okažte.“

Katynka podala mu jehlici a Kondelík si liboval:

„No vida, hezké granáty. Těch není za šesták tučet, to věřím. Tohle je tak něco jako od Rumla. To jsou jeho speciality.“

„Ale perly znamenají slzy, mně se zdá,“ šeptala Katynka paní Kondelíkové.

„Ale granáty znamenají ohnivou lásku a radost!“ odpovídala důrazně paní Kondelíková.

„No, jak to tak v životě bývá,“ povzdechla Katynka. „Láska, radost, pláč — jinak to není v tom slzavém oudolí.“

„A dohromady je to zlatnická práce, a tuze výborná,“ zpečetil výklad obou paní mistr Kondelík, jehož nejvíce zajímala podobizna. To byl jeho obor.

řád byly svátky — myslila jsem si, že se u vína trochu zdržíte.“

Jindy by byla paní Kondelíková svého manžela trochu ostrak nepodobala nějaké domácí xantipě. Ale dnes — dnes nikteza živý svět nechtěla pokaliti růžovou náladu, v jaké se „dnes ani nek“ pravidelně vracival od nedělní přesnídávky ve vínárně. Teď rychle otřela o širokou kuchyňskou zástěru baculaté ruce a úslužně pomáhala choti ze zimmíku, do něhož byl jáko naditý.

V jídelně tím okamžikem utichlo chřestění příborů a cinkot talířů, a do kuchyně vběhla slečna Pepička, roztomilé poupě manželského sdružení Kondelíkových. Přítulně se chopila otcovy ruky, políbila ji a pronesla lahodným a jako slibným hlasem:

„Ale právě včas, tatínku, aby se nic nepokazilo.“

Zatím otec Kondelík, zbaviv se hlubokým vydechnutím mrazivého čpavého vzduchu, kterým byl zvenčí nasáklý, sál ho oči mlsně zabloudily na plotnu.

„Mmm — hm,“ řekl zdlouha, nabíraje opětně plným vdechem lužné vůně, „copak jste to tento —“

A přikročil k plotně, jako by se chtěl podívat do hrnců a rendlíků.

„Nic nic pod pokličky!“ bránila mu žertovně paní Kondelíková, obrátivši manžela a tlačíc jej oběma rukama zezadu do pokoje. „To se nesmí! Sedni si a uvidíš!“

Snažil se sice mistr Kondelík cvičeným nosem svým rozeznati, co ho očekává, ale uhol jen částečně. Ach, polévka s jaternými šiškami — jeho zamilovaná, to polapil. Ničím se mu tak „maminka“ nezavděčila jako tímto výtvozem svého kucharského umění. Jaterné knedlíčky s kořenitou vůní štíplavého česneku, hodně husto jich v polévce zlatohnědé, pírkem šafránu parfemované — ach, to nebylo pouhé jídlo, to byl povznášející, jemně dráždivý požitek vzácných okamžků. To nebyla pouhá polévka, to byl koncert, básně, to byla idyla v rámci nedělního odpočinku.